

Baka István

PASSIÓ

Krisztus-éjszaka, tenyered
átszögezték a csillagok.
Tücsökcirpelés — tehetetlen
kínban fogad csikorgatod.

A Mindenség feszületéről
hogy nézel engem, Éjszaka!
Még meddig hordja arcod e
Veronika-kendő Haza?

Vérző vonásaid letörli
talán mirólunk a jövő.
Borulj ránk, Megváltó Sötétség,
Te sorsunkká feketedő!

Peregnek még harminc ezüstként
kalászból a búzaszemek.
De szomjunk enyhíteni gyűlnek
ecetes spongya fellegek.

A Mindenség feszületéről
meredsz rám, Krisztus-éjszaka!
Ki Téged lát, nem futhat e
kendőnyi országból soha.

(Kortárs, 1975. 10. sz.
1604. l.)